

Noutăți despre Titanic

Noutăți despre Titanic

În istoria navigației nu a existat un eveniment care a stârnit o așa mare groază și o așa mare atenție ca scufundarea Titanicului. În călătoria lui inaugurală de la Southampton la New York, vaporul de lux, cel mai mare din lume și care părea de nescufundat, s-a lovit de un ghețar și s-a scufundat în două ore și patruzeci de minute. Aceasta s-a întâmplat în noaptea de 15 aprilie 1912. Din cei 2.208 pasageri și membrii ai echipajului s-au înecat 1.504 oameni în valurile reci ca gheața ale Oceanului Atlantic, printre care căpitanul Edward John Smith, care de bunăvoie s-a scufundat cu vaporul. Dintre morții scoși din Atlantic, dintre care unii nu au fost identificați niciodată, au fost înmormântați 121 victime în Fairview Cemetery în Halifax, în provincia Scoția Nouă din Canada.

Interesul cu privire la soarta Titanicului este până astăzi neîntrerupt. Aceasta o arată de exemplu filmul american „Titanic”, care a rulat în 1997 și a depășit toate recordurile. Cu un total de 11 premii Oscar și cu un rezultat de înregistrare mondial de peste 1,8 miliarde dolari, este considerat până astăzi cel mai de succes film al tuturor timpurilor. Doar în Germania l-au văzut 18 milioane spectatori.

După multă căutare, în 1985 s-a găsit nava avariata. Ea se află în Atlanticul de Nord față-n față cu Terra-Nova la o adâncime de 3.821 metri. Imediat după aceea s-au întreprins pri-mele cercetări cu un submarin de cercetare. Pentru aproximativ 30.000 euro se oferă scufundări chiar și pentru persoane private.

La această adâncime mare, presiunea apei este enormă, de circa 370 de ori mai mare decât presiunea atmosferică normală. Acolo, pe o lungime de aproximativ 600 metri, se află trei mari părți ale vaporului: prora, o parte din mijloc și pupa. Prora s-a păstrat cel mai bine. În marile săli ale clasei întâi au rezistat aproape neatinsc scufundării impresionantele candelabre. Chiar și tacămurile și multe din marile oglinzi sunt nedeteriorate. Au fost aduse la suprafață în total 5.500 obiecte ale Titanic-ului.

Cu privire la drepturile de posesie asupra părților epavei și asupra multor obiecte găsite se poartă discuții până astăzi în fața instanței. În orice caz, unele obiecte se pot vedea în muzeul de marină din Londra.

Cercetarea cauzelor nenorocirii nu se va încheia poate niciodată. Cei mai importanți martori s-au înecat; în afară de căpitan, s-au înecat și ofițerii William Murdoch și James Moody, cu care căpitanul a fost pe puntea de comandă la momentul coliziunii cu ghețarul. De asemenea toți inginerii și tehnicienii Titanicului s-au înecat.

Ultima supraviețuitoare a Titanicului, Lillian Gertrud Asplund, care avea propriile amintiri de la această scufundare, a murit în 6 mai 2006 în vârstă de 99 ani. Împreună cu mama ei și un frate au supraviețuit nenorocirii, în timp ce tatăl și trei frați de-ai ei au murit la scufundarea vaporului. Ea este înmormântată în Shrewsbury, Massachusetts. Prin coliziunea cu ghețarul, corpul vaporului a fost deteriorat sub linia de plutire pe o lungime de 90 metri prin șase găuri. Ciocnirea a fost așa de puternică, încât încăperile cu marfă și halele cu cazane au fost inundate rapid. Imediat s-a observat: Titanicul nu mai are scăpare.

O responsabilitate deosebită a avut-o, fără îndoială, căpitanul Smith. El n-a micșorat viteza vaporului în ciuda mai multor atenționări de la alte vapoare cu privire la existența ghețarilor, ci a menținut cursul și viteza. A vrut să demonstreze performanța Titanicului și să dovedească faptul că acesta este mai performant față de vaporul de concurență, Olympic. Totuși a fost scos de sub învinuire prin cercetările ulterioare; comportamentul lui era odinioară practică uzuală pe vapoarele rapide. Chiar și căpitanii concurenților principali au afirmat că și ei ar fi acționat în același fel.

Pe vremea aceea, dimensiunile enorme ale ghețarilor nu erau cunoscute exact. Abia după catastrofa s-a format o patrulă internațională pentru ghețari. Aceasta comunică de atunci încoace poziția și viteza ghețarilor și le transmite către punțile de comandă.

Astfel se discută mai departe cauza nenorocirii. Însuși vaporul stă în punctul central în căutarea răspunsurilor. Nu au fost găsite erori de proiectare la construirea Titanicului. Totuși, după scoaterea anumitor părți ale epavei, materialul folosit pentru construire a ajuns în centrul interesului.

Astfel s-au realizat cercetări de material asupra bucăților de oțel din corpul vaporului în laboratoarele de stat canadiene, mai întâi în Ottawa, apoi în Halifax. Pentru aceasta s-a folosit așa-numita încercare de încovoiere prin șoc (reziliență), un procedeu de control pentru aprecierea fragilității materialului cu ajutorul unui ciocan pendul. Pentru comparare au fost testate câte o bucată de oțel modern folosit la construirea vapoarelor și o bucată de oțel de la Titanic.

Utilajul de control computerizat lucrează extrem de precis, procesul depinde totuși foarte mult și de temperatură. De aceea ambele bucăți de oțel au fost depozitate înainte în alcool rece, la minus 1 grad, pentru a simula temperatura apei oceanului la momentul accidentului Titanicului.

Mai întâi s-a verificat oțelul modern. La lovirea cu ciocanul s-a auzit un zgomot înăbușit, iar bucata de probă a prezentat o îndoitură în formă de V, dar nicio fisură. Apoi s-a verificat bucata originală de la Titanic. Și când ciocanul a lovit, s-a auzit un zăngănit, iar oțelul s-a spart în bucăți.

Declarația verificării a fost totuși pusă sub semnul întrebării. Pe bună dreptate s-a indicat spre faptul că oțelul de la Titanic s-a putut modifica în decenii prin depozitarea sub presiunea puternică ce domină în adâncul oceanului. Iar o simulare a unor astfel de împrejurări nu a fost posibilă.

Atunci a venit în ajutor „întâmplarea”: un anumit domn Bud Weatherup din provincia canadiană Scoția de Nord a citit aceste cercetări și s-a anunțat la echipa de cercetare în Halifax. El a relatat despre tatăl său Edwin Blow Weatherup, care s-a mutat în 1921 din Irlanda în Canada și care mai întâi a lucrat în Belfast în biroul de salarizare pentru Titanic-Werft Harland & Wolff. El avea, ca amintire de la construirea Titanicului, o bucată de oțel de un țol și un sfert, care cădea la ștanțarea găurilor mari de nituire a oțelului la corpul vaporului. El a prevăzut această bucată de oțel cu inițialele sale și l-a folosit ca prespapier.

Informațiile sale s-au verificat și au corespuns realităților. Cercetătorii din Halifax s-au bucurat că li s-a înmănat bucata de oțel pentru a o cerceta. Specialistul Ken Karis Allen a studiat cu un microscop special straturile de oțel și a descoperit ceva interesant: oțelul care a stat decenii pe un birou și a servit ca prespapier și oțelul care a stat tot așa de mult timp sub presiune enormă pe fundul oceanului, sunt absolut identice! Structurile celulei, granulația și compoziția chimică corespund deplin. Mai ales cota de sulf este la amândouă foarte ridicată.

Astfel s-a făcut dovada că materialul din care a fost construit Titanicul a fost absolut neadecvat. Oțelul cu această structură și la o temperatură scăzută este așa de casabil, încât la o coliziune se sparge ca porțelanul.

Toate acestea ne amintesc de ceea ce spune Biblia despre natura omului. Știința, tehnica și arta arată foarte convingător, că avem inteligența și capacitatea pentru descoperiri mărețe și lucrări de artă geniale. Și Cuvântul lui Dumnezeu nu combate acest fapt. Problema constă nu în faptul că suntem capabili de performanțe extraordinare, ci mai mult în aceea că sâmburele nostru interior este stricat.

Aceste cuvinte sunt dure. Dar nu schimbă nimic în această realitate. Tot ce suntem și facem noi poartă amprenta ratării. Nu vedem dovada pentru aceasta, dacă observăm oamenii din jurul nostru? Și cum se prezintă lucrurile în viața mea proprie?

Un om care nu vrea să înțeleagă ce s-a întâmplat la Golgota, nu poate și nu va înțelege lucrarea de răscumpărare a Domnului nostru. Doar când simți povara păcatului, cunoști crucea și o prețuiești. Un om religios care se bizuie pe meritele sale presupuse înaintea lui Dumnezeu, nu vrea crucea, pentru că ea înseamnă sentința morții pentru el și meritele lui.

Pentru iudeii care se autoîndreptăteau, crucea Domnului Isus a fost pedeapsa dreaptă pentru un răzvrătit. Gândul că Mesia al lor ar fi fost acolo răstignit, a fost pentru ei o pricină de poticnire. Și pentru grecii instruiți, filozofi, a fost o nebunie când li s-a predicat Hristos ca răstignit.

Pentru un credincios adevărat, care înțelege prea bine necesitatea morții lui Hristos și are iertarea păcatelor sale, crucea este în însemnătatea ei fundamentul credinței sale și a fericirii sale veșnice. Totul se datorează suferințelor și morții Celui răstignit. El își duce viața sa ca și creștin sub semnele acestei cruci. Lui îi este, să spunem așa, „zugrăvit Isus Hristos ca răstignit” (Galateni 3.1).

Credinciosul are pacea pe care Domnul a făcut-o prin „sângele crucii Lui” (Coloseni 1.20). Propovăduirea crucii este pentru el puterea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1.18). Din cauza crucii este gata să accepte să fie persecutat (Galateni 6.12). El este conștient că poate fi înconjurat de vrăjmașii acestei cruci, dar el se laudă cu crucea Domnului său (Fili-peni 3.18; Galateni 6.14). El admiră tot mereu biruința Domnului său la cruce și se bucură că Cel răstignit, Mântuitorul său, este acum „înălțat foarte sus” (Isaia 52.13).

Echipa de cercetare, care a studiat materialul din care a fost construit Titanicul, a numit în mod ironic tragedia Titanic: „Challenger-ul din 1912”, pentru că și naveta spațială Challenger a ajuns la catastrofă din cauza unei greșeli de material. Ea a explodat în 28 ianuarie 1986 numai la 73 de secunde după start la înălțimea de 15 kilometri. În cel mai mare accident în istoria astronauticii, toți cei șapte astronauți au murit.

„Greșeala de material” își are la noi cauza în păcat. La început, totul a fost absolut fără greșală. Căci „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune” (Geneza 1.31). Dar neascultarea omului față de Creatorul său a stricat totul. Biblia trebuie să constate că „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. Trist, dar adevărat! Dar vestea bună este că această sentință a Bibliei este doar prima parte a acestei constatări. Ea continuă în felul următor: „Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus” (Romani 3.24).

Starea noastră stricată este condamnată de Dumnezeu. Dar în același timp - și pe cheltuiala Lui -, Dumnezeu pune la dispoziție mijlocul de mântuire. Pe baza jertfei Domnului Isus, El vrea să ne scape de starea noastră absolut pierdută. El ne dă posibilitatea „de a ne naște din nou” și să cunoaștem o viață nouă.

Isus Hristos spune: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3.3). Oțelul Titanicului nu poate să se facă nou, dar la noi este posibil acest lucru!

Desigur, natura noastră veche, pierdută ne robește mai departe - și moare într-o zi. Dar ceea ce devenim prin nașterea din nou trăiește pentru totdeauna. Și în înviere - așa promite Hristos - totul va fi pe deplin nepieritor și proslăvit.

Ți se pare totul depășit? Poate să fie așa. Dar în contrast cu orice ficțiune, Dumnezeu atotputernic va face cu siguranță exact așa. „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5.21, 17). Acest lucru poți să-l trăiești astăzi.

Cântați, cântați, cu toți cântați! Slăvitul har prin care Isus ne-a izbăvit pe toți din moarte și pierzare!

Căci cel ce este în Hristos Făptură nouă este-n El, iar cele vechi s-au dus, Azi toate-s noi.

clickbible.org